

Nếu có ai hỏi tôi rằng tôi thích tháng nào nhất trong năm, tôi sẽ trả lời đó là tháng 11. Bạn biết tại sao tôi thích tháng 11 không? Tôi thích tháng 11 vì mùa thu, tiết trời dịu nhẹ, không quá lạnh cũng không quá nóng. Tôi cũng thích tháng 11 vì tháng này ít lễ hội, không làm cho mình quá bận rộn. Nhưng điều làm tôi thích tháng 11 hơn cả là trong tháng này có ngày Lễ Tạ ơn. Lễ Tạ ơn không ồn ào, nhộn nhịp như Giáng Sinh, cũng không bận rộn như ba ngày Tết, nhưng năm nào cũng vậy, cứ đến ngày Lễ Tạ ơn, tôi thấy lòng mình lâng lâng một niềm vui nhẹ nhàng, khó tả.

Có một năm tôi được đi đến Canada và trong ngày lễ này tôi đi một nhà thờ nhỏ ở miền Đông Canada, tôi thấy người ta đem đến nhà thờ những hoa màu của nông trại, một ít thịt một ít, tất cả dâng lên cho mùa màng và gia súc. Một vài trái bí, một ít bắp, một ít đậu xanh, một vài cây bông cải. Hình như tôi thấy một cái nông phu giúp tôi ghi nhận rõ ràng họ ý nghĩa của ngày Lễ Cơm T. Cơm T hay tạ ơn nghĩa là gì nếu không phải là ghi nhận sâu xa tất cả trong đây lòng và niềm 감사 và tất cả những gì Thiên Chúa đã làm cho con người.

Tôi được nghe đây, giờ này nói chuyện với Bạn và Bạn đang ở đâu đó nghe được tiếng nói này. Đó cũng là của Thiên Chúa ban cho chúng ta. Tôi nói đây là của bạn vì có khi có những chuyện bình thường, như nhất nhất mà mình nói, lòng tại đó nghe ta cũng không làm được vì tất cả, vì yêu cầu, vì hoàn cảnh. Nhưng sáng thức dậy, ta có thể tự mình, ra khỏi giường, bước vào một ngày mới, đó cũng là của Thiên Chúa ban cho chúng ta và chúng ta phải sống với lòng biết ơn và tinh thần cảm tạ mỗi ngày.

Có thể nói không ai trong chúng ta đang sống hạnh phúc mà lại không có tinh thần cảm tạ. Dù đời sống có khó khăn đến đâu, dù có những tâm sự hay thậm chí bị bắt đến đâu, ta cũng phải nhận rằng mình còn sung sướng hơn rất nhiều người trên quê đất này. Hãy nhớ lại những gì bố, thiêu thân, một tí do của ngày trước. Hãy nhớ lại những ngày đầu đầu chân đến bên bờ biển. Ta sẽ không bao giờ có được tinh thần biết ơn nếu ta quên đi những gì ngày trước và coi thường những gì ta có hôm nay.

Vì biết bản tính hay quên của con người nên trước khi khi con dân của Chúa bước vào Đất Hứa, Chúa đã dùng lãnh tụ Mai-sen đến dò hỏi người như sau: Người khá cần thận quen Chúa Hằng Hữu, không gì gìn giữ người đi nữa, nhưng lòng và luật lệ của Ngài mà ngày nay ta truy n cho người chẳng. Rồi sau khi đã ăn no nê, cất nhà tốt đẹp, thấy bò chiên của mình thêm nhiều lên, bạc, vàng và mọi tài sản mình dặt rồi thì bày giở lòng người tự cao, quên Chúa Hằng Hữu là Đấng đã đem người ra khỏi nhà nô lệ chẳng!

Quên ơn, vong ân, bội nghĩa, đó là bản tính thông thường của con người, vì vậy chúng ta cần được nhắc nhở thường xuyên về những ơn lành Thiên Chúa ban cho chúng ta. Trong tiếng Anh có một thành ngữ rất đẹp là Hãy đếm những ơn lành trong đời sống (count your blessings). Đếm ơn lành nghĩa là ghi nhận những ơn điếu tốt lành ta có trong đời là than thân trách phận về những ơn điếu ta không có hay những hoàn cảnh ta cho là kém may mắn. Con người chúng ta có trí nhớ rất tốt những lợi ích thông thường nhưng những ơn điếu không đáng kể như những đau khổ, những hận thù, những nuối tiếc. Còn những ơn điếu không nên quên như ơn lành, hạnh phúc, những ngày vui ta lại lãng quên.

Vua Đa-vít của Do-thái xuất thân là một gã mợc đợc những dù là lúc còn chăn chiên hay khi đã lên ngai vàng, ông vẫn không bao giờ quên ơn Chúa. Và trong Thánh Vịnh, ông đã nói những lời sau: "Hỡi linh hồn ta, hãy ca ngợi Chúa Hằng Hữu, mọi điếu gì ở trong ta hãy ca tụng danh thánh của Ngài. Hỡi linh hồn ta, hãy ca ngợi Chúa Hằng Hữu, đợc quên những ân huệ của Ngài. Vì Ngài tha thứ các tội ác người, cho anh lành mọi bệnh tật người, cứu chuộc mạng sống người khỏi chết, lấy lòng nhân từ và đức thương xót mà làm mẫu thuẫn đời cho người." Đây là bài thơ vua Đa-vít nói về chính mình. Ông tự nhủ: Linh hồn này hãy ca ngợi Thiên chúa, đợc quên ân huệ của Ngài. Và trong số các ân huệ Chúa đã ban cho ông, trên hết ông cho biết: Vì Ngài tha thứ các tội ác người. Đời với vua Đa-vít, ơn tha thứ là ơn lớn nhất Chúa dành cho ông. Tội sao tha thứ lại là ơn lớn nhất? Vua Đa-vít ý thức rằng tội lại là nguyên nhân ngăn cách ông với Thiên Chúa. Ông biết Chúa là Đấng thánh khiết, không thể chấp nhận tội lại vì vậy đợc Chúa tha thứ là điếu quan trọng hơn cả.

Một cái cây không có số sống thọ nào thì một người không có Chúa cũng giống như vậy và cuộc đời của chúng ta không thể có số sống của Chúa nếu ta tự lại cho anh đợc thanh tẩy. Do đó vua Đa-vít trước hết tôn Chúa và ơn tha thứ. Hôm nay Bạn có thể tôn Chúa và ơn tha thứ của Ngài không? Bạn có biết là tội lại của mình đã đợc thanh tẩy chưa? Chúng ta mắc tội với Chúa vì Chúa đã tạo đợc chúng ta mà chúng ta không tôn thờ Ngài. Không có Chúa, đời sống không còn ý nghĩa gì nữa vì Ngài là nguồn sống của chúng ta. Con người chúng ta cứ mãi lầm lạc và không thể tự cứu nên Thiên Chúa đã giáng trừng phạt giở thoát chúng ta. Chúa giở thoát bằng cách mang tội cho chúng ta, chịu hình phạt cho chúng ta. Chúng ta chịu ơn nhận mình là tội nhân, ăn năn tội và nhận rằng Chúa đã chịu chết cho mình. Tiếp nhận ơn cứu rỗi của Chúa, tội lại của chúng ta sẽ đợc thanh tẩy và đó là ơn tha thứ Chúa dành cho chúng ta.

Khi đã nhận được cơn tha thứ, chúng ta sẽ sống với lòng biết ơn Chúa và tình thân mến đó, chúng ta sẽ có thể sống mới để sống hạnh phúc và sung mãn. Nhưng cuối cùng, mọi người sẽ sống thiêu lòng biết ơn, và chúng sẽ làm việc, nghĩ rằng mọi việc đều do mình, đều từ tay mình mà ra và do đó sẽ đi đến đến chỗ kiêu ngạo và đi t vong. Thánh Phao-lô đã mô tả tình trạng đó trong lá thư gửi cho các tín hữu ở La-mã ngày xưa như sau: "Họ đều biết Đức Chúa Trời nhưng không làm sáng danh Ngài là Đức Chúa Trời và không tôn thờ Ngài nữa, nhưng họ làm việc trong lý tưởng họ không và lòng ngu dốt, đầy tội lỗi." Theo lời Chúa dạy, chính lòng vô ơn đã đưa con người đến chỗ làm việc và họ làm việc đã đưa đến những hành động tội lỗi. Nếu đức tin là Thánh Phao-lô gửi cho người La-mã, Bức thư thứ bảy rằng tất cả những tội lỗi của con người đều là họ quên mất thái độ vô ơn, quên ơn Chúa, biết Chúa mà không tôn thờ Ngài.

Ngày nay, hơn lúc nào hết, chủ nghĩa nhân bản được hiểu một cách cao, cao hơn và đeo đuổi. Chủ nghĩa này mọi người nghe rất hay vì nó là lý do con người làm việc. Chúng ta không phải nhận giá trị của con người như con người đã đến đến thay thế Thiên Chúa. Họ quên đi rằng có một Đức Chúa Trời Cao cả đang nên tất cả và cảm giác sẽ sống, sức khỏe, tài năng, dục vọng trong tay Ngài. Chúa không đòi hỏi chúng ta gì cả ngoài việc nhìn nhận rằng mình là con của Chúa, mình phải sống cho Chúa, hoàn thành chương trình và ý định của Chúa trên trần gian này.

Thiên Chúa luôn luôn muốn cho con người sống trong hạnh phúc và hạnh phúc đó là sống trong hài hòa giữa Trời và người và giữa người và người. Mọi hài hòa đó bắt đầu từ chỗ con người ý thức về vị trí của mình trong vũ trụ. Con người là tạo vật của Thiên Chúa và cũng là để tôn thờ Chúa và yêu Ngài. Thiên Chúa yêu chúng ta và muốn tôn thờ giao với chúng ta trong hài hòa, tất cả đều. Mọi tôn thờ quan đó sẽ chỉ tất cả khi chúng ta trở lại với Thiên Chúa, sống với ý thức rằng người sống của chúng ta ở trong tay Ngài, luôn luôn có thể cảm thấy và ca ngợi Ngài. Luôn luôn sống với lòng biết ơn vì ý thức về những gì mình có và những gì mình không có.

Trong năm Bức thư thích thánh nào tôi không biết nhưng tôi vẫn thích tháng 11 không gì khác hơn vì đây là tháng cơm. Không phải chỉ mỗi năm một lần nhưng tất cả trong tháng này tôi được nhắc nhở về chính mình và về vị trí của mình trong vũ trụ. Tôi là tạo vật của Thiên Chúa nhưng tôi cũng là con của Ngài. Tôi là con người tội lỗi nhưng đã được Ngài cứu chuộc, tôi sẽ không làm gì khác hơn là sống với lòng biết ơn và ca ngợi ân sống Chúa dành cho tôi. Tôi sẽ được thanh tẩy và nói rằng: Hỡi linh hồn ta, hãy ca ngợi Chúa Hỡi Hỡi Hỡi, đừng quên những ân huệ của Ngài. Vì là Ngài tha thứ các tội ác người, chữa lành mọi bệnh tật người, cứu chuộc mọi người sống người khỏi chốn hỗn loạn, lý lẽ nhân từ và đức thánh khiết xót mà làm mẫu mực cho người." Vua Đa-vít đã nói như vậy, tôi đã nói như vậy, còn Bức thư thì sao? Bức thư có thể cùng chúng tôi nói lên những lời đó không? Chắc mong đây cũng là bài thơ của mọi chúng ta cùng nhau trong mùa cơm này mà trong suốt cuộc đời.

M c s Nguyễn Th
Ch ng Trình Phát Thanh Tin Lành